

hovedet, naar man slet ikke indlader sig paa den Dagsorden, der er bebudet.

Formanden: Jeg troer virkelig, at den ærede Taler vil vise Sagen en stor Tjeneste ved ikke yderligere at udvikle enten Begrebet om Dagsordener i Almindelighed eller om den specielt bebudede. Det forekommer mig, at den Sag, der behandles, er fuldkommen omfattende til at kunne give vedkommende Taler Stof.

Timestad: Ja, det er vistnok sandt, men det forekommer mig — jeg maa gøre min Unfskyldning ligeoverfor den høitærede Formand — at det, hvorom der egentlig her kunde være Tale, ikke saameget er det Stof, som ligger i Sagen selv, thi det er sandelig saa gjennemdebatteret, at jeg ibetmindste er overbevist om, at jeg selv ikke kunde lægge noget Nyt dertil, men at det mere er, hvorledes man skal tage Sagen nu, idet der, saa forekommer det mig, foreligger tre Maader, enten reent at opgive den, eller lade den gaae videre i den Form, den nu har, eller at gribe til det Middel, jeg ikke tør omtale.

Formanden: Det er ikke nogen ganske rigtig Opfattelse. I Henhold til Forretningsregulativet tales der ved første Behandling om Sagen i dens Almindelighed og om Principerne i Sagen; der er altsaa ikke specielt Tale om Behandlingsmaaden.

Timestad: Nei, men der har jo dog fra andre Sider været talt saameget derom.

Formanden: Det er netop, fordi der allerede er talt altsfor meget derom, at jeg ønsker, man ikke vil fortsætte dermed.

Timestad: Ja, saa beklager jeg, at jeg har faaet Ordet saa silde, at jeg er bleven afstaaen fra at tale om Behandlingsmaaden; jeg skal nu ganske afholde mig fra at tale derom, forbeholdende mig, hvis der skulde blive Leilighed dertil, ved anden Behandling da at gøre det. Jeg skal da blot tillade mig et Par Bemærkninger, den ene med Hensyn til hvad der er ytret af den ærede Rigsdagsmand for

Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad). Det er ikke, fordi jeg vil være med blandt dem, der forfølge de Dyringer, der ere brugte, af den ærede Rigsdagsmand, men jeg troer virkelig, at han, som ellers overhovedet er saa usædvanlig skarptseende, dog i sin Dmtale af denne Sag har forverlet to Ting. Den ærede Rigsdagsmand meente, at Fæstefagen ikke mere havde den Anklag hos Befolkningen, som tidligere, at der ikke var den samme Interesse for den nu som før; men jeg troer virkelig, at den ærede Rigsdagsmand der forverler Agitationens Ivrighed med Overbeviisningens Sikkerhed. Dengang det gjaldt om at gøre de Principer, hvorpaa denne Lov hviler, gjældende omkring i Landet, da blev der sat en stor Agitation i Gang, der var da megen Bevægelse, og forinden Ideerne klarede sig, saae det en lang Tid ud, som om denne Agitation var det Gnefte, der bevægede Befolkningen i politisk Henseende. Det er vel ikke saaledes mere nu, og kan ikke være det; den ærede Rigsdagsmand troer, det kommer deraf, at Befolkningen har tabt Interessesen for Sagen, men jeg troer, det kommer deraf, at den har klaret sig denne Sag, at den har overbevist sig om, at den er rigtig, gavnlig og priselig i og for sig, eller ogsaa at den er urigtig, saa at der ikke mere behøves denne Gjæring for at komme til et Resultat. Jeg kan nu aldeles ikke være enig med den ærede Rigsdagsmand deri, at Thinget skulde have tabt sin Anseelse ved, at denne Sag oftere er kommen frem uden at komme videre; Sagen er jo den, at det gaaer saaledes med Reformer ialmindelighed, naar de have et stort Omfang, at de maae møde en betydelig Modstand. Saaledes gaaer det jo næsten i ethvert Land, Forslag til en Reform kan blive bragt frem den ene Gang efter den anden og blive drøftet, s. Ex. i den ene Afdeling af en lovgivende Forsamling, uden at denne derved taber det Mindste i sin Anseelse, tværtimod dersom Befolkningen gaaer med en Sag, da vinder den i Anseelse. Jeg behøver blot at minde den ærede Rigsdagsmand om, hvorledes det gik Reformbiller angaaende Kornloven i England. Den ærede Rigsdagsmand kan svare mig, men saa maa man ikke lade det være nok med at bringe en Sag frem her i Salen,